

Prakrálovna.

Vždy bylo mezi lidmi vědění o Prakrálovně, která byla mnohými zvána pramáti nebo královnou nebes. Je pro to ještě mnoho označení a jako vždy představují si lidé něco zcela určitého, co tomuto současnému **označení** přibližně odpovídá. Označení je tu jen k tomu, aby vzbudilo v duchu obraz.

Tento obraz řídí se pak přirozeně vždy podle současného druhu označení a v neposlední míře také podle druhu bytosti a vzdělání člověka, který podle slyšení nechává v sobě vyvstati obraz. Avšak každé **jiné** označení dává vzniknouti vždy jinému obrazu. Lidskému duchu to není ani jinak možné. Označení slovem vyvolává obraz a obraz zase formuje pak dále následující **pojmem**. V tomto pořadí leží kruh pohybu pozemského člověka, nebo lépe řečeno na zemi vtěleného lidského ducha.

Odloučil-li se pak od země, tu odpadá mu i označení slovem, jak je podmiňuje a zná pobyt na zemi a zůstane mu ještě obraz, který v něm má formovati pojem.

Pozemské slovo a obraz, který v duchu vyvstane, jsou tedy pro lidského ducha pomůcky k zformování pojmu. K těmto pomůckám druží se na konec ještě barva a tón, aby pojem teprve správně zdokonalily. Čím výše vyspěje lidský duch ve stvoření, tím silněji pak vystupuje barva a tón ve svých působeních; oboje nejsou ve skutečnosti dvě rozdílné věci, nýbrž jsou **jedno**. Člověku se jen **jeví** jako dvě, protože ve svém pozemském způsobu není schopen obojí pochopit jako jedno. –

Spolupůsobení barvy a tónu k vytvoření jednoho pojmu nalézáme také již zde na zemi, v této hrubohmotnosti, i když jsou v poměru jen slabě naznačeny, neboť často při vytvoření pojmu o nějakém člověku hraje nepodceňující, i když lidem v mnoha případech nepovědomou, úlohu výběr barev pro jeho okolí a šat.

Při mluvení se používaným střídavým druhem tónu bezděčně, nebo i chtěně, to neb ono řečené formálně podtrhuje, vyzvedává a jak se zcela správně říká: „zdůrazňuje“, aby se řečeným vzbudil zcela **zvláštní** „dojem“. To neznamená nic jiného, než chtění vyvolati v naslouchajícím správný pojem.

Toho se také v nejčastějších případech dociluje, protože posluchači se skutečně ulehčuje, aby si přiměřeným zdůrazněním udělal správnější „představu“ o tom, co bylo řečeno.

Přirozeně není tomu jinak ani při sledování různých označení Prakrálovny. S označením Prakrálovna vyvstává zcela jiný obraz než při označení Pramáti. Také slovo Prakrálovna dává ihned jiný, určitý a oprávněný odstup, zatímco označení Pramáti chce vnitřně sjednotit.

Nad to však musí všechno o tom zůstatí pro lidi vždy **mlhavým** pojmem, protože každým pokusem o porozumění může se přivoditi jen nezměrné zúžení a zmenšení skutečného, které nedá člověku **to**, co to **je!**

Vzdor tomu chci vám však něco o tom říci, poněvadž jinak nezdravá fantasmie lidí, podnícená, usměrněná a řízená jejich domýšlivostí, vytváří o tom představy, které opět jako vždy tlačí při tom nápadně do popředí nějakou důležitost nebo hodnocení pozemského lidského ducha.

Aby se tak nemohlo státi a aby nedošlo k bloudění, chci jednou o tom promluvit, jmenovitě proto, že také již v nynějších představách je mnoho falešného.

Zasahuje zde příliš mnoho vlastního myšlení a přání lidí. A to přináší vždy zmatek, jedná-li se o věci, kterých si člověk vůbec nemůže vymyslet, nýbrž kterých se mu může prostě dostat shůry darem, za předpokladu, že v sobě připravil půdu k přijetí, k níž patří **pokora**, které člověk dnešní doby nemá.

Aby zmatek byl ještě větší, jmenují mnozí lidé i **pozemskou matku Ježíšovu** Královnou nebes, což by při trošce pochopení přísných prazákonů stvoření nemohlo být vůbec možno, protože pozemský lidský duch, jímž Maria z Nazaretu byla, nemůže býti nikdy Královnou nebes!

Tak tomu bylo také s různými projevy a zjeveními, které měli o Královně nebes s korunou na hlavě mnozí umělci a jiní lidé. Nikdy nebyla míněna Maria z Nazaretu, jestliže se při tom vůbec jednalo o obrazy podávané shůry. V mnoha případech byly to jen vlastní výplody fantazie.

Pravá zjevení však ukazují vždy obrazy Elisabeth s hochem Parsifalem nebo také bez něho. Byly to jen pohyblivé obrazy, ukazované vůdci. Nikdy Elisabeth sama, kterou lidé nemohou spatřiti, pokud nejsou k tomu zvlášť uschopněni a omilostněni, což není tak jednoduché.

Tyto obrazy však zůstaly lidem stále nesrozumitelné. Byla to Královna nebes, v tom měli pravdu, neboť k ní také obraceli nejčastěji svou touhu a své prosby. Ale tato nebyla stejnoznačnou s Marií z Nazareta. Zde zase lidé sami něco sestavili, aniž by znali

vlastní a pravou souvislost. Žel, dělají vždy jen **tak**, jak si to **sami** myslí, a domnívají se, že pak to musí být také správné, zatímco nejsou vůbec schopni vmysletí se do Božského.

Maria z Nazaretu byla vždy v milosti ode všech oddělena a k její vlastní ochraně před falešným uctíváním a zbožňováním chráněna zdí před pozemskými lidmi. Ale to na úrovni, kde se mají zdržovat **lidští** duchové, ne snad v Božském.

I zde pozemští lidé způsobili opovážlivým chtěním všechno vědět lépe mnoho neštěstí. Nevyslovitelně ztížili cestu Marie z Nazareta. Byla to pro ni muka, když byla tímto uctíváním nucena ke spojení s falešnými cestami pozemských lidí.

Takové omyly mají svůj zcela srozumitelný původ opět v největším, Světlu nepřátelském moru lidských duchů, to jest v jejich **duchovní lenosti**. Tato činí je pod vládou rozumu buď domýšlivými otroky hmoty, nebo v náboženském chtění žene je do pravého opaku, do dětinského způsobu představivosti, v němž je všechno možné. Výslovně říkám **dětské**, protože to není dětské, neboť dětské má v sobě mnoho zdravějších forem, zatímco domýšlivá připoutanost k zemi, jakož i dětinský způsob představ, vydává pouze nezdravé, okleštěné, kusé dílo.

Proto volám k vám také dnes znovu: Lidé, **učte se přijímati!** Teprve potom můžete být skutečně velikými v tomto stvoření!

V tom spočívá pro vás všechno, chcete-li být šťastní a vědoucí. K tomu se však musíte přizpůsobiti, jinak nemůžete ničeho dostat. Proto také bylo vám odřeknuto užívání skutečných drahocenností.

Dnes mohu vám, kteří chcete přijímati, vysvětliti tak mnohé, co jste přednáškou „Bytostné“ správně přijali, neboť tato vás činí schopnými mně také porozuměti. Musela předcházeti vysvětlením, která budou nyní stále následovati.

Také já jsem mluvil již v Poselství o Prákrálovně ženství, nesoucí jméno „Elisabeth“. Označení Pramáti je také pro ni zcela správně použito, jen si člověk musí při tom představit to správné, chce-li stát Pravdě v pojmu co nejbliže.

To „představování si“ je obraz, o kterém jsem mluvil a který tvoří pomůcku pro zformování pojmu v činnosti lidského ducha.

Nechte tedy nyní před sebou vyvstati mým přednáškám o bytostném, v nichž jsem řekl, že ženství, tedy také žena, tvoří stále přechod, most, od jednoho stupně stvoření ke druhému, dolů i nahoru!

To je zákon, který následuje na **tom** stupni, na kterém může vzniknouti vědomí vlastního já jednotlivých druhů bytostí. A tento stupeň je **nejprve v Božském**, v Božské říši!

Vy přece víte, že jedině Bůh jest bezbytostný a s ním ve svém původu jako oddělení a přece s ním v jednotě jeho Synové.

Všechno ostatní je bytostné. K tomu patří v prvé řadě jako sloupy trůnu čtyři archandělé. Tito žijí ještě zcela a úplně ve vůli Boží, aniž by chtěli něco jiného sami ze sebe. A protože není ničeho, co by ve stvoření nebylo podle zákona Božího samočinně se proměnilo ve formu, proto nesou tito andělé, kteří žádnou vůli ze sebe nevykonávají, nýbrž zachvívají se jen ve vůli Boží, křídla, **perutě!**

Perutě jsou formou učiněný výraz jejich druhu a důkaz pro to, že se čistě zachvívají v Boží vůli a že nechtějí nic jiného. Kdyby se v tom změnili, jako kdysi Lucifer, musela by jejich křídla samočinně zakrtněti a nakonec jako zcela strnulá odpadnouti, jakmile by zachvívání v Boží vůli více nebylo.

A čím čistěji se v Boží vůli zachvívají, tím světlejší a čistší jsou i jejich perutě!

Tam, kde může povstati vědomí vlastního já, tam tato křídla odpadají, u duchů nejsou již vůbec vyvinuta, protože duchovní má vyvíjeti **vlastní** chtění a nezachvívá se bezpodmínečně v Boží vůli.

Potřebujete si při tom pouze zvyknouti na myšlenku, že ve stvoření je všechno bez výjimky **skutečné**. V bytostném o to výraznější, poněvadž tam nepřichází v úvahu vlastní chtění, nýbrž všechno se bezpodmínečně přizpůsobuje vůli Boží.

Právě v **této** okolnosti jest však síla, jakou si nedovedete ani myslet. Ve vzdání se sebe sama nebo v odevzdání se pramení moc, která dovede přeformovat i to, co vy nazýváte přírodou. Jen na jedno chci vám tu poukázati, poněvadž vám to snad může pomoci lehčeji pochopiti mé vývody, když vás povedu světem zvířat zde na zemi. Dokonce ještě zde v této hrubé hmotnosti mají zvířata schopnosti, kterých vy nemůžete napodobit a které prýští jen z odevzdání, z vpravení se do zákonů stvoření.

Podívejte se na **ochranné** barvy zvířat, žijících ještě svobodně v přírodě a proto s ní úzce ještě spojených! Musíte zvířata často pozorně hledat, dovedete je stěží rozlišit od okolí, v němž žijí. Tak dobře jsou tomuto okolí přizpůsobena k ochraně

před nepřáteli!

To vzniklo pouze z přirozené žádosti zvířat nebýti v nebezpečí snadno viditelnými. Tato žádostivost, tato touha zformovala barvu jejich peří nebo jejich kůže samočinně tak, že se dočasněmu okolí úplně přizpůsobila, takže je lze těžko od něj rozlišiti. To pochází pouze z toho, že zvířata se nenuceně pohybují v zákoně stvoření, aniž by si svým chtěním všechno vědět lépe nastavěla překážek, krátce, dovedou ještě **přijímati**, i když nevědomě, tak přece jen zákonům přiměřeně.

Podívejte se na lva nebo tygra, na leoparda, vizte lasičku, která dokonce i v zimě mění svou barvu podle sněhu, pozorujte i motýly, všude najdete toto nápadné bohatství přizpůsobivosti.

U domácích zvířat jest však již zakrnělé, protože se cítí chráněna a v těchto věcech se stanou pohodlnými.

Vy byste však mohli jako **vědomí** dokázat zcela jiné věci, kdybyste ... se vpravili do Božích zákonů tohoto stvoření! Prožili byste zázrak za zázrakem. Pamatujte však, nikdy podle **vašeho** chtění! Neboť v něm leží hranice.

Tak mnohý si snad v skrytu řekne, tak nám to ukaž přece **ty**, který to všechno víš a znáš zákony! Raz si svou cestu zde na zemi touto mocí, která je přece tvou vlastní! Bylo by pro všechny jen radostí tebe následovati. Radost, štěstí a mír bez těžkých bojů a starostí!

Já vím, že ten či onen plaše na to myslí, i když se okamžitě potom kousne do jazyku, aby mu to slovo nevyklouzlo, a pak si předhazuje, že není hoden přijímati slovo Poselství z Pravdy.

A má pravdu, že sám sebe tepe za takové myšlenky; bylo by to jen opakováním těch posměváčků pod křížem Ježíšovým, mezi nimiž byli i takoví, kteří **toužili** po **znamení** moci Boží, aby jim byli posílení. Nalézali se mezi nimi skutečně mnozí, dobře chtějící, kteří tam volali: „Jsi-li Syn Boží, pomoz si sám! Sestup dolů s kříže!“

Nebyl to jen posměch, nýbrž mnohá úzkostlivá žádost, jež se tu a tam vyjádřila. A bylo to lidské.

Není to proto tak podivné, když tak mnohý z mých posluchačů dnes stejně myslí. Zapomíná však, že **já** přece **stojím ve vůli Boží** a nechci žít pro vůli lidí, ale jen a zcela vůli Boží. Jen tu chci splniti a nic jiného, jak to činil Ježíš. **A tato vůle Boží je podmíněna zákony tohoto stvoření.** Není ničeho pro podívanou, co by bylo mimo tyto zákony!

Já vím, co je Boží vůle a ona se splní na lidstvu **v tom** okamžiku, kdy splnění má přijít. Ani jediná vteřina nebude zmeškána. Jen všechny **cesty až tam** jsou ještě schopny pohybu a v tom jsou možné mnohé změny. Pevně stanovené body kotvišť jsou však nezměnitelné a nelze jich posunouti také ani o vlásek.

Právě **v tomto věděni** vyčkávám trpělivě a hledím se vždy spokojiti s přítomností, jak ke mně přichází; neboť pak se vždy ukáže, jak bylo **naléhavě** nutno ji prožiti, aby se docílila **taková** jasnost v zralosti povolání a **taková** pevnost jejich duší, která být **musí** a je nevyhnutelná. **Proto** je také někdy velmi nutno, aby byli zakaleni a prožhaveni, musí být vykováni starostmi a boji, aby mohli vytrvat a dosáhnouti toho cíle, který jim teprve umožní potřebné veliké tvoření k splnění jejich úkolu! –

Chci k vám však mluvit o **Prakrálovně!** Odbočil jsem od toho k vůli vašim myšlenkám, abyste mne mohli nyní klidně sledovati dále.

V Božském, **mezi** archanděly a věčnými, kteří se stali sebevědomými, jinak v Božském zvanými starci, kteří zůstávají před stupni trůnu Božího, tam, kde se nachází hrad Grálu v Božské sféře, tam je nutná proměna, která zasahuje světy.

Nesmíte si ten obraz představovat příliš malý. Celé světy dělí archanděly a východisko Boží sféry, kde je hrad Grálu v Božství od věčnosti zakotven, kde tedy je hranice **bezprostředního** působení vyzařování Božího.

To nemá nic co činit s tou částí hradu Grálu, která vám byla dosud obrazně označena jako nejvyšší **ve stvoření**, neboť tato část, známá vám líčením, jest teprve v čistě duchovním mimo bezprostřední Boží vyzařování.

Stupně Božího trůnu až k **tomuto** bodu obsahují samy dálky světů a ve skutečnosti také světy.

Jak můžete při trošce přemýšlení z přednášky „**Žena a muž**“ sami pochopiti, je nutno, aby při každé změně ve stvoření bezpodmínečně bylo žentství jako most! Tento zákon není ani v Božské sféře opomíjen.

Věční starci v Božském, kteří na hranici Božské sféry mohli se státi sebevědomými, protože to veliká vzdálenost od bezprostřední blízkosti Boží dovolila, nemohli by býti, stejně by nemohli být zformováni ani archandělé, kdyby Prakrálovna, jako praženství, **předtím** nebyla prostřednicí k této změně a

zformování jako potřebný most.

Přirozeně nemá to s pozemsky-hrubohmotným způsobem a myšlením vůbec nic společného. Není při tom nic osobního, nýbrž je v tom mnohem větší dění, které si vy snad vůbec nikdy nebudete moci představit. Musíte se při tom snažit následovat, jak je to jen možno.

Elisabeth je nejprvnější **Božsky-bytostné** ztělesnění vyzařování, forma čisté lásky Boží, která jako jediná přijala nejideálnější žensky upravenou formu. Je tedy prazosobněním **vyzáření** Boží lásky, kterou nese jako první ve svém zosobnění!

Ježíš jest zosobnění živé bezbytostné lásky Boží samotné, jako část z Boha.

Mluvím o těchto věcech proto, aby nevznikl ve vás žádný falešný obraz, abyste mohli alespoň tušit další souvislost těch míst, kde budete ve svém chápání nuceni zůstat zpět. Musíte však vzít za základ, že zákony i nahoře zůstávají **jednotné**, poněvadž odtamtud přicházejí. Jsou tam dokonce mnohem jednodušší, protože se teprve při cestě dolů musí rozstříknout v mnoho odštěpení, a tak vypadají více rozvětvené, než ve skutečnosti jsou.

Řeknu-li vám, že každý cit, každý pohyb tam nahoře stává se ihned děním, které svým působením dává zářiti do všech světů a klesá dolů na miliardy menších osobností, mimo všeho věčného, pak jsou to jen nedostatečná slova, která vám o tom mohu dát. Jsou to jen slova vaší vlastní řeči, z nichž se musíte pokusit udělat si nějakou představu.

Vlastní velikost věci samotné jest zcela nemožno znovu podati ve slovech, leda jen sotva naznačiti.

Tam je tedy Prákrálovna ženství a má svůj trůn v Božské části hradu Grálu! Jen při vzniku Parsifala, části Imanuele, přebývala časem zahalená v nejvyšších zahradách čistě duchovní části hradu, těsně na hranicích Božského.

Je tedy svým původem z Božského, má velkou Božskou bytostnost archandělů a nese přes to vědomí vlastního já v zjasnělém druhu v sobě. Vedle ní jsou archandělé a dále dolů Věční, nejstarší v Božském, kteří jsou zváni starci nebo starší proto, že jsou věční a byli tedy vždy od věčnosti, tak jako hrad Grálu v Božském, jako zakotvení vyzařování Božího, které jako On věčně bylo a jest a jako jest také Elisabeth, Prákrálovna ženství.

Jest však **pannou!** Přesto, že jest zvána Pramátí a Parsifal ji nazývá matkou. Božské mystérium, které lidský duch vůbec nikdy nepochopí! Je mu příliš vzdálen a musí tak vždy zůstat. Elisabeth je v Božském praobraz všeho ženství, dle něhož se ženství prastvořených formovalo jako předobrazy.

Vy vidoucí, kteří jste omilostněni někdy ji spatřiti, ježto vám byly oči k tomu otevřeny učednictvím, které vám darovalo jiskru čistě duchovního, vy budete nyní rozumět, proč tvář Elisabeth vidíte zahalenu vždycky jedním nebo více hustými závoji! Závoj **není** před tváří Prákrálovny, nýbrž před **vaším** duchovním zrakem, který není schopen viděti jasně Božské a proto jen vidí jako skrze nějaký závoj, když je omilostněn jednou viděti.

Učednictví činí vás teprve schopnými tohoto omilostnění,

jinak byste to vůbec nemohli učinit. Neboť být učedníkem znamená: Být nejmladším **v čistě duchovní říši!** Nejmladší v úrovni, **nad** rájem položené, stojící na nejzazší hranici, sloužící jako **most**.

Tvořící prostředníka mezi prastvořenými a rájem později stvořených, v němž se smí zdržovati nejdokonalejší z nich. K tomu jsou učedníci uschopněni jiskrou čistě duchovního, která jim byla propůjčena učednictvím. Učedníci jsou tedy lidští duchové pozdějšího stvoření, kteří byli povzneseni do čistě duchovního.

Není jich mnoho v poměru k velikému dílu, které úzce spojuje všechny části stvoření, aby paprsky světla mohly prouditi svobodněji a mnohem lehčeji, aby nyní mohly všemu tvorstvu propůjčiti nejsilnější pomoc. Je to nutné proto, aby pevně stáli ve své touze po Světle a v jeho pravěčných základních zákonech, které celou stavbu stvoření nesou, povzbuzují a udržují, aby už nikdy nemohlo vzniknout nové zlo, jakmile dosavadní bude úplně zničeno.

Skutečné **království Boží**, v němž vzkříšení ve zničení všeho starého podle zákona má předcházeti!

Vy všichni máte však pomáhat splnit vůli Boží na zemi a podle ní žít. Jako vzor pro celé lidstvo, které bude smět přestát soud.